

«Το κορίτσι με τα πορτοκάλια»

Α' ομάδα

- *«Κάθεσαι καλά, Γκέοργκ; Καλύτερα να καθίσεις, γιατί σκοπεύω να σου διηγηθώ μια ιστορία για γερά νεύρα...»*. Με αυτόν τον τρόπο ο συγγραφέας του βιβλίου αρχίζει να ξετυλίγει το νήμα της ιστορίας ενός μυστηριώδους κοριτσιού που έμελλε να αλλάξει την πορεία της ζωής ενός απλού καθημερινού αγοριού...
 - α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;
 - β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές, ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα, με ποιο από τα λεγόμενά του και γιατί;

α) Το κορίτσι με τα πορτοκάλια, είναι ένα βιβλίο συγκινητικό, ρομαντικό, που θέτει σημαντικά φιλοσοφικά, αναπάντητα, προσωπικά ερωτήματα και αποτελεί αφορμή για βαθύτερες σκέψεις.

Έτσι, περνά σημαντικά μηνύματα. Ένα από αυτά είναι η δύναμη της θέλησης, γιατί όπως λέει και ένα ρητό: όταν υπάρχει θέληση, υπάρχει και τρόπος. Αν ο ήρωας του βιβλίου δεν έψαχνε το κορίτσι, που είχε ερωτευτεί, "το κορίτσι με τα πορτοκάλια", η ιστορία τους δεν θα είχε εξελιχθεί. Αυτός ξεπέρασε τα στερεότυπα, τα όρια και τους κανόνες και άκουσε απλά την καρδιά του. Αυτό φυσικά έχει ιδιαίτερη σημασία, ειδικά σήμερα. Δυστυχώς, ζούμε σε μία εποχή, όπου διστάζουμε να εκφράσουμε τα αισθήματά μας, γιατί μας κυριεύει ο φόβος και ο εγωισμός. Φοβόμαστε την απογοήτευση, την απόρριψη, την αρνητική κριτική των άλλων. Ένα άλλο σημαντικό μήνυμα είναι ο τρόπος που πρέπει να αντιμετωπίζουμε τον θάνατο. Οι περισσότεροι άνθρωποι μόνο στην ιδέα του θανάτου, νιώθουν στεναχώρια και φόβο. Γενικά, μας τρομοκρατεί η ιδέα του θανάτου. Αντίθετα, ο πατέρας του αγοριού, ενώ ήξερε ότι ήταν βαριά άρρωστος και ότι θα

πέθαινε δεν πτοήθηκε, δεν έκλαψε, αλλά συνέχισε τη ζωή του κανονικά. Είδε τη ζωή σαν ένα δώρο! Παράλληλα, το μυθιστόρημα προβάλλει την αξία της ζωής, που σαν δώρο έρχεται στον καθένα. Διαβάζοντας το βιβλίο, μπήκα στη θέση του πάσχοντα ήρωα και κατάλαβα πόσο σημαντική είναι η ζωή μας. Συνειδητοποίησα ότι κάθε μέρα πρέπει να τη ζεις σαν να είναι η τελευταία και ότι τη ζωή πρέπει να την απολαμβάνουμε κάθε στιγμή, γιατί δεν ξέρουμε πότε θα τελειώσει. Ωστόσο, στην προσπάθειά του να αντιμετωπίσει τον θάνατο, τον βοήθησε η οικογένειά του. Ένα επιπλέον μήνυμα, λοιπόν, είναι η μεγάλη αξία της οικογένειας και η αγάπη που αντλούμε από αυτήν, η οποία αποτελεί κινητήρια δύναμη στη ζωή μας. Συγκεκριμένα, είναι η αληθινή αγάπη. Ο ήρωας και το κορίτσι με τα πορτοκάλια ερωτεύτηκαν, συζήτησαν και έκαναν ένα παιδί μαζί. Παράλληλα, είναι και η θέληση, γιατί όπως λέει και το ρητό: " όταν υπάρχει θέληση υπάρχει και τρόπος" . Αν το αγόρι δεν έψαχνε την κοπέλα, δε θα ζούσαν όλες αυτές τις ευχάριστες στιγμές. Φυσικά στο βιβλίο δεν περιγράφεται μόνο η ερωτική αγάπη αλλά και η πατρική. Η αληθινή αγάπη του πατέρα προς τον γιο του, που ενώ ήταν άρρωστος και ήξερε ότι θα πεθάνει συνέχισε τη ζωή του κανονικά, για να ευχαριστηθεί στιγμές με το παιδί του. Ακόμα έγραψε ένα γράμμα μόνο για τον γιο του, στον οποίο ανοίχτηκε και ξεδίπλωσε την προσωπικότητά του.

Όσο για τα συναισθήματα που μου δημιουργήθηκαν διαβάζοντας αυτό το υπέροχο βιβλίο, ποικίλλουν. Αρχικά, ένιωσα χαρά και αισιοδοξία για τη γενναιότητα του πατέρα που δεν καταβλήθηκε όταν κατάλαβε πως θα πέθαινε. Συγκίνηση, επίσης, όταν ο πατέρας είπε πως το γράμμα που έγραφε πριν πεθάνει ήταν για τον αγαπημένο του φίλο, όπου τελικά εννοούσε τον γιο του και παράλληλα το βράδυ που τον είχε αγκαλιά, καθισμένοι έξω στη βεράντα και του μιλούσε για τα άστρα μέχρι να ξημερώσει. Επιπρόσθετα, ρίγος και δέος που το παιδί θυμόταν εκείνη τη νύχτα μετά από τόσα χρόνια καθώς και στεναχώρια όταν καθόταν αμίλητο κρατώντας του συντροφιά, επειδή ήξερε ότι ήταν άρρωστος. Επίσης, μου

δημιούργησαν έντονο προβληματισμό τα φιλοσοφικά ερωτήματα και οι βαθυστόχαστες σκέψεις του πατέρα του: "Τι είναι όμως ο άνθρωπος Γκέορκ; Τι αξία έχει; Μήπως είμαστε απλώς σκόνη που τη στροβιλίζει και τη σκορπίζει ο άνεμος;", "Φαντάσου ότι βρίσκεσαι πριν από δισεκαταμμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων, στο κατώφλι αυτού του παραμυθιού κι ότι πρέπει να επιλέξεις αν θα γεννηθείς για να ζήσεις σ' αυτό τον πλανήτη. Χωρίς να ξέρεις πότε θα ζήσεις και πόσο, σίγουρα πάντως για ένα σύντομο χρονικό διάστημα. Θα ήξερες δηλαδή ότι αν αποφάσιζες να έρθεις κάποτε σ' αυτό τον κόσμο, θα ήσουν αναγκασμένος να τον εγκαταλείψεις πάλι κάποτε, αυτόν και όλα όσα ήταν σ' αυτόν, όταν θα ωρίμαζε ο χρόνος, ή, όπως λένε, όταν θα ερχόταν το πλήρωμα του χρόνου", "νιώθω κάτι σαν ενοχή επειδή συνέβαλα στο να έρθεις στον κόσμο (...). Το να χαρίζεις τη ζωή σ' ένα παιδί δε σημαίνει απλώς να του δωρίζεις τον κόσμο. Σημαίνει, επίσης, να του αφαιρείς πάλι κάποτε αυτό το ασύλληπτα μεγάλο δώρο". Επιπλέον, ένιωσα αγωνία και ενδιαφέρον για την εξέλιξη της ιστορίας του κοριτσιού αλλά και κυρίως για την απάντηση του αγοριού στο εξής ερώτημα του πατέρα: "Σε ρωτάω άλλη μια φορά. Τι θ' αποφάσιζες αν είχες την επιλογή; Θ' αποφάσιζες να ζήσεις μια σύντομη ζωή εδώ στη γη για να σε πάρουν ύστερα από λίγα χρόνια χωρίς δικαίωμα επιστροφής; Ή θα έλεγες: "Όχι, ευχαριστώ"; Έχεις μόνο αυτές τις δύο εναλλακτικές λύσεις. Επειδή αυτοί είναι οι κανόνες. Αν αποφασίσεις να ζήσεις, τότε αποφασίζεις και να πεθάνεις."

β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο φωνές, δυο αφηγητές: ο πατέρας και ο γιος και δημιουργούν ένα διάλογο, δίνοντας τη σκυτάλη ο ένας στον άλλον.

Από τους δύο ήρωες με συγκίνησε περισσότερο ο πατέρας. Αρχικά για την έμπρακτη εκδήλωση της αγάπης του. Ερωτεύτηκε το κορίτσι με τα πορτοκάλια από την πρώτη στιγμή που την είδε και έκανε τα πάντα για να την ξανασυναντήσει. Άκουσε την καρδιά του και εξέφρασε τα

αισθήματά του.

Ήταν ιδιαίτερα συγκινητικός για την πατρική αγάπη και τη στοργή προς τον γιο του. Με συγκίνησε, επίσης, όταν είπε πως το γράμμα που έγραφε πριν πεθάνει ήταν για τον αγαπημένο του φίλο, ενώ ήταν για τον γιο του. Μια τρυφερή σκηνή ήταν παράλληλα το βράδυ που τον είχε αγκαλιά, καθισμένοι έξω στη βεράντα και του μιλούσε για τα άστρα μέχρι να ξημερώσει.

Ακόμα, ήταν ηρωική η στάση του απέναντι στην αρρώστια και στον θάνατο. Δεν πτοήθηκε ψυχολογικά, δεν έκλαψε, δεν στεναχωρήθηκε και ούτε καταβλήθηκε από αυτά. Αντίθετα, συνέχισε τη ζωή του κανονικά και συνειδητοποίησε πως η ζωή είναι πολύτιμη και ότι ως λαχείο έρχεται στον καθένα. Με αυτά τα λόγια: "νιώθω κάτι σαν ενοχή επειδή συνέβαλα στο να έρθεις στον κόσμο (...) Το να χαρίζεις τη ζωή σ' ένα παιδί, δε σημαίνει απλώς να του δωρίζεις τον κόσμο. Σημαίνει επίσης να του αφαιρείς πάλι κάποτε αυτό το ασύλληπτα μεγάλο «δώρο». Το πόσο σημαντική είναι η ζωή είναι ζήτημα καθαρά υποκειμενικό και εξαρτάται πως τη βλέπει και την αντιμετωπίζει ο καθένας.

Γενικά, με εντυπωσίασαν ιδιαίτερα και κυρίως με προβληματίσαν όλες αυτές οι σκέψεις και τα φιλοσοφικά ερωτήματά του (όπως ανέφερα και στην απάντηση του πρώτου υποερωτήματος) : "Τι είναι όμως ο άνθρωπος Γκέορκ; Τι αξία έχει; Μήπως είμαστε απλώς σκόνη που τη στροβιλίζει και τη σκορπίζει ο άνεμος;", "Φαντάσου ότι βρίσκεσαι πριν από δισεκατομμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων, στο κατώφλι αυτού του παραμυθιού κι ότι πρέπει να επιλέξεις αν θα γεννηθείς για να ζήσεις σ' αυτό τον πλανήτη. Χωρίς να ξέρεις τότε θα ζήσεις και πόσο, σίγουρα πάντως για ένα σύντομο χρονικό διάστημα. Θα ήξερες δηλαδή ότι, αν αποφάσιζες να έρθεις κάποτε σ' αυτό τον κόσμο, θα ήσουν αναγκασμένος να τον εγκαταλείψεις πάλι κάποτε, αυτόν και όλα όσα ήταν σ' αυτόν, όταν θα ωριμάζε ο χρόνος, ή, όπως λένε, όταν θα ερχόταν το πλήρωμα του χρόνου", "νιώθω κάτι σαν ενοχή

επειδή συνέβαλα στο να έρθεις στον κόσμο (...) Το να χαρίζεις τη ζωή σ' ένα παιδί δε σημαίνει απλώς να του δωρίζεις τον κόσμο. Σημαίνει επίσης να του αφαιρείς πάλι κάποτε αυτό το ασύλληπτα μεγάλο δώρο" , "Σε ρωτάω άλλη μια φορά. Τι θ' αποφάσιζες αν είχες την επιλογή; Θ' αποφάσιζες να ζήσεις μια σύντομη ζωή εδώ στη γη για να σε πάρουν ύστερα από λίγα χρόνια χωρίς δικαίωμα επιστροφής; Ή θα έλεγες: "Όχι, ευχαριστώ"; Έχεις μόνο αυτές τις δύο εναλλακτικές λύσεις. Επειδή αυτοί είναι οι κανόνες. Αν αποφασίσεις να ζήσεις, τότε αποφασίζεις και να πεθάνεις". Αυτά τα λεγόμενά του μου προκάλεσαν έντονο προβληματισμό και έγιναν η αφορμή να σκεφτώ θέματα που δεν είχαν περάσει ποτέ από το μυαλό μου, όπως το νόημα και η αξία της ζωής, αν υπάρχει ζωή μετά το θάνατο, τι είναι ο άνθρωπος ή όταν ερχόμαστε σ' αυτό τον κόσμο, όταν γεννιόμαστε, είναι αναπόφευκτο ότι και θα πεθάνουμε. Αν λοιπόν είχαμε δικαίωμα επιλογής τι θα διαλέγαμε; Να μη γεννηθούμε ποτέ ή θα διαλέγαμε τη ζωή παρά την επίγνωση του τέλους της;

«Φαντάσου ότι βρίσκεσαι πριν από δισεκατομμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων, στο κατώφλι αυτού του παραμυθιού. Και ότι πρέπει να επιλέξεις αν θα γεννηθείς για να ζήσεις σ' αυτόν τον πλανήτη... Θα ήξερες ότι αν αποφάσιζες να έρθεις κάποτε σ' αυτό τον κόσμο, θα ήσουν αναγκασμένος να τον εγκαταλείψεις πάλι κάποτε, αυτόν κι όλα όσα ήταν σ' αυτόν... Ίσως να στενοχωριόσουν... Πολλοί δακρύζουν όταν σκέφτονται ότι όλα τελειώνουν... Θα αποφάσιζες να ζήσεις στη γη, για λίγο ή για πολύ... ή θα αρνιόσουν να πάρεις μέρος στο παιχνίδι επειδή δε θα δεχόσουν τους κανόνες του; »

(απόσπασμα από το βιβλίο)

Στο ερώτημα αυτό, οι ήρωες του βιβλίου δίνουν αργότερα τη δική τους απάντηση. Πώς και εσύ με τη σειρά σου θα απαντούσες στο φιλοσοφικό αυτό ερώτημα και με ποιον τρόπο θα δικαιολογούσες την επιλογή σου;

Σε αυτό το ερώτημα πιστεύω πως θα απαντούσα: ΝΑΙ. Αν

βρισκόμουν πριν από δισεκατομμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων και έπρεπε να επιλέξω αν θα γεννιόμουν για να ζήσω σ' αυτόν τον πλανήτη... δε θα αρνιόμουν ούτε δε θα δεχόμουν τους κανόνες. Αν μου δινόταν η ευκαιρία να συμμετάσχω στο παιχνίδι του, θα αποφάσιζα να έρθω κάποτε σε αυτόν τον κόσμο και να ζούσα στη γη για λίγο ή για πολύ. Το πώς αντιμετωπίζει κάποιος τη ζωή είναι καθαρά υποκειμενικό.

Εγώ πιστεύω ότι είναι ένα ταξίδι που έχει την αρνητική και τη θετική του πλευρά.. Ποτέ δε ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει η μοίρα.... Κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού μπορεί να αποτύχουμε ή να πετύχουμε, να βιώσουμε ευχάριστες στιγμές με φίλους, με την οικογένειά μας ή δυσάρεστες, όπως την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου, και έρχονται αυτές ώρες όπου όλα τα ωραία τελειώνουν. Τα συναισθήματα θετικά ή αρνητικά είναι μέρος της ζωής και έτσι καταλαβαίνουμε ότι ζούμε.

Με το θάνατο το σώμα φθείρεται αλλά η ψυχή; Με τη ψυχή τι ακριβώς συμβαίνει; Υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο; Αυτά είναι αναπάντητα ερωτήματα. Παρ' ολά αυτά, διατυπώνονται θεωρίες και για προηγούμενες ζωές, εξού και η προμνησία ή το λεγόμενο " *déjà vu* " στη γαλλική γλώσσα. Ο όρος αυτός περιγράφει την αίσθηση ότι κάποιος έχει δει ή έχει βιώσει στο παρελθόν μία κατάσταση (όπως να βρεθεί σε ένα μέρος για πρώτη φορά και να νομίζει έντονα ότι έχει ξανά-βρεθεί εκεί).

Επιπρόθετα, σημαντικό ρόλο παίζει η στάση ζωής απέναντι στον χρόνο καθώς και με τι ματιά θα το δούμε. Για παράδειγμα, πολλοί λένε για πρόσωπα που δε ζουν πια ότι έφυγαν από τη ζωή σε μικρή ηλικία και κάποιοι εννοούν άτομα ηλικίας δέκα, είκοσι, σαράντα, πενήντα. Άλλο παράδειγμα είναι ότι κάποια άτομα πενήντα ετών, θεωρούν τον εαυτό τους νέο και άλλοι γερασμένο. Ο χρόνος, λοιπόν, είναι και αυτός υποκειμενικός. Κατά τη γνώμη μου σημασία δεν έχει τόσο πολύ η διάρκεια της ζωής μου, αλλά μου αρκεί

όσο κρατήσει να ζήσω καλά με ποιότητα ζωής.

Θα παρομοιάζα τη ζωή με μια πρόκληση, όπου τελικά θα επέλεγα να ζήσω. Σύμφωνα με το χριστιανισμό, θεωρείται δώρο του θεού ανεκτίμητης αξίας και αν δεν το δεχτούμε θα είναι σαν να πουλάμε την ψυχή μας στο διάβολο. Φυσικά επειδή βιώνουμε, όπως ήδη ανέφερα, ευχάριστες στιγμές αλλά και δυσάρεστες, θεωρώ ότι τα εμπόδια και οι δυσκολίες μας κάνουν πιο δυνατούς. Γι αυτό, λοιπόν, ο χρόνος και η έννοια του θανάτου δε πρέπει να μας μελαγχολούν, αν και αποτελούν σημαντικές θέσεις στη σκέψη μας.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, αξίζει κανείς να ΖΕΙ ή να μη ζει.....;

Ιωάννα Μπρούπη, Γ2 Γυμνασίου